

едиција

цепни
а
на
гр
е
м

Уредник
Ален Бешић

Copyright © Дејан Алексић, 2025.

Copyright © за ово издање Културни центар Новог Сада, 2025.

Сва права задржана. Ниједан део ове књиге не може се користити нити репродуковати у било ком облику без писмене сагласности издавача.

ДЕЈАН
АЛЕКСИЋ

Магнетно поље

CAMO TO

ЧАС ОРАЛНЕ АНАТОМИЈЕ

Уста, разуме се, имају горе и доле.
Горе је непце, мало небо;
Доле је језик, мали свет.
Скупа су само у ћутњи.
Говор их привремено раздваја
И тада долази оно што знамо о стварању.
Покренут, свет мекано туче о небо,
Утиба се и игра у смени кратких
Дана и ноћи између вилица.
Ко год се макар једном угризао за језик
Зна да је бол исто што и демагогија.
Јаук се просто одбије од неба.
Какав сам ја то свет, пита се језик.
И наставља да се упира о небо.
Као у тескоби, као у овом
Наглас прочитаном стиху.

ШТА САМ ВИДЕО НА ОБАЛИ

Почећу од овог: *сидро је слано*.
Као млад песник, можда бих рекао:
Море ошвара своја враћа за свейлоси;
Вероватно нешто још наивније.
Со на сидру је пристојан почетак.
Чак солидан, чини ми се, ако бих морао
Да наставим, да одем даље од почетка.
Али то није могуће, јер барка се љуљушка
На поентилистичкој води, рибар завија дуван
Прстима којима је малочас комадао мамац.
И видим отворено хладно месо, конзерве
И хијероглиф рибље крви на веслу.
Стваран живот ми одузима
Управљање сваким почетком.

МОТИВ

Желећи да сазна нешто о историји људи,
Камен би вероватно почео од неког оруђа –
Длета и чекића, на пример.
И катапулт би свакако донео драгоцене увиде.
Тако ствари уче о нама: аутопројекцијом.
Дакле, чињенице пропадају на берзи лепоте и
ужаса,
Јер ми смо тихи учитељи у школи мртве природе.
Помислио сам на то једног кишног дана у музеју,
Пред укосницом од рибље кости.

САМО ТО

Тачно, свемир је равнодушан,
Али свеједно имамо клупу у парку,
Овидија и умеће називања појава.
Чак и више од тога, али несклони разметању
Потонућемо у неки тихи сат.
Нека сачекају захтеви упућени ка звездама.
Јер, ево, управо траје онај тренутак
Када се измичу речи, да нам остане
Само обично људско дивљење.

РЕЧИ, ОПЕТ

Међу речима увек влада мало страха.
Никада нису начисто с тим постоје ли
Или су само изговор за туђа постојања.
Ипак, прозору није потребна реч *прозор*,
Дрво би и у безимености листало једнако добро,
Птица полети не знајући шта је глагол.
С нама је другачије, имамо речи; ми смо туђина
У коју су дошле по нешто чега се више не сећају.
Тако је, увек су мало уплашене, дрхтуре
У речницима, штампани, светим књигама.
Од тог страха, а не од самих речи, живи поезија.

ГОЗБА

Мада је светковина готова
И пијани гласови одмичу у ноћ,
Трошка мог трајања још је на трпези.
Мала за угриз, уљез у братству мрва,
Између празних чаша и костију.
Добра је то гозба била,
Обиље саздано на вери
Да понављање чува свет од бесмисла.
Ево, служавка уздише низ ходник,
Знојавог лица и витлајући крпом.

ИЗА УГЛА

Лако је рећи: време је грбави
Рачуновођа с душом у носу.
Да се направи сунчани сат
Од половне штаке у дворишту
Дома за стара лица, потребни су
Само сунце и једна мала смрт.
За поуздану веру у смисао
Свих наших журби довољан је
Споразум с бирократијом бројева.
То је то, виче стари месар
Пре но што сатаром предвоји
Говеђу кичму, то је то.
Наслућује и он да је увучен у
Зачаран антрополошки круг,
Али само се осмехне
И дода: остарило се, јебига.

ЗАКОН ЈАЧЕГ

Имао сам довољно времена,
Отприлике две хиљаде година,
Да посетим Палмиру.
Сада је касно за то –
Пустиња и људи раде своје.
Тај дечак који ме је ошамарио
Пре готово пола века, данас има
Радњу за оправку бош пумпи.
Знам помало о материјалима
Изложеним високом притиску.
Можда сам заборавио формуле,
Али сећам се њеног пољупца
У јулској ноћи међу маслинама.
Само мали лабијални звук насупрот
Топовској грмљавини тих година.
Колико је прошло од оне мале вечности?
Погледај сада крње зидине
Међу којима су били вртови,
Земаљски ужитак, лауте и пчеле.
Историја ме се одрекла као што време

Одриче се неразумног појма *заувек*.
Нешто је продато и кусури су свуда око нас.
Лоше је за трговину
Ако се догоди фатална љубав
У караванском одморишту
На Путу свиле.